

KORCOWY (1) *ai*

N sg m korcowy.

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w. (z Cn).

Przymiotnik od „korzec”; mierzący korzec, zawierający w sobie korzec; amphoralis Cn: y musi fie zátym rzecz wzyłtká lámác y kruszyć: iáko ktoby chiał w korcowy wór grochu czwiértne wetknąć SarnStat 6v.

Cf **KORZECZNY, POŁKORCOWY**

AL